Maria Felicja Jachimowska (1898-1983), dr medycyny, działaczka PCK

*Lesław J. Welker
Toruń*

Maria Felicja Jachimowska z domu Siwczyńska, córka Franciszka i Izabeli Michaliny z domu Formanowicz, urodziła się 16 czerwca 1898 r. w Warszawie, w rodzinie budowniczego dróg i mostów. W roku 1907 rozpoczęła naukę w klasie przedwstępnej szkoły J. Barszewskiej w Siedlcach. Od roku 1910 kontynuowała ją w siedmioklasowej Szkole Handlowej Żeńskiej T. Raczkowskiej w Warszawie, którą ukończyła 27 czerwca 1916 r. 27 czerwca 1917 r. otrzymała maturę w Gimnazjum Żeńskim Leonii Rudzkiej. 11 listopada rozpoczęła studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Warszawskiego. Od 13 lipca 1920 r. pracowała jako siostra na oddziale chirurgicznym Okręgowego Szpitala Mokotowskiego. W czasie studiów chorowała, w związku z czym absolutorium uzyskała dopiero 2 września 1924 r., a dyplom 5 lipca 1928 r.

Już w czasie studiów, 24 kwietnia 1926 r. wyszła za mąż za kpt. Bronisława Jachimowskiego, którego wkrótce przeniesiono do Torunia, i tam trafiła po ukończeniu studiów, rozpoczynając pracę w 8 Szpitalu Okręgowym, specjalizując się w ginekologii i położnictwie. W latach 1929-1934 była również lekarzem w Stacji Opieki nad Matką i Dzieckiem przy Państwowej Rektyfikacji Spirytusu, w latach 1929-1937 prowadziła Poradnię Sportowo-Lekarską dla kobiet Okręgowego Ośrodka Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego i z jego ramienia przewodniczyła Komisji Prób Państwowej Odznaki Sportowej przy

tym Ośrodku, np. w dniach 22 kwietnia – 13 maja 1934 r., a od roku 1935 pracowała też w Ubezpieczalni Społecznej.

Na początku lat trzydziestych związała się z Okręgiem Pomorskim Polskiego Czerwonego Krzyża. Została Szefem Sanitarnym Zarządu Okręgu. 27 listopada 1932 r. została członkiem Pomorskiego Komitetu Okręgowego (od roku 1937 Rady), zostając jej sekretarzem, w związku z czym tego dnia zrezygnowała z funkcji Szefa Sanitarnego. Funkcje te pełniła do wybuchu wojny w roku 1939. Jednocześnie była też referentką Okręgowej Sekcji Sióstr Pogotowia Sanitarnego – już rok wcześniej zapoczątkowała systematyczne szkolenia sióstr i na efekty tej pracy nie trzeba było długo czekać. Praca ta została doceniona i w roku 1935 nagrodzona Odznaką Honorową PCK III° i OH PCK II°. Trzy

lata później, 20 grudnia 1938 r., wróciła do Szefostwa Sanitarnego, gdzie objęła funkcję zastępcy Szefa Sanitarnego.

Po wybuchu wojny we wrześniu 1939 r. wraz z kadrą 8 Szpitala Okręgowego wzięła udział w działaniach wojennych. Po ich zakończeniu wróciła do Torunia, ale ostrzeżona o grożącym jej aresztowaniu, wyjechała do Warszawy. Nie mogła jednak znaleźć pracy. W końcu, wiosną 1940 r., trafiła do Lutczy (pow. Jarosław), gdzie w trudnych warunkach podjęła i prowadziła praktykę lekarza wiejskiego.

Po zakończeniu wojny, już w czerwcu 1945 r., wróciła do Torunia i do pracy w Poradni Ginekologicznej Ubezpieczalni Społecznej oraz Przychodni Lekarskiej PCK. W roku 1952 odbyła kurs z onkologii, po ukończeniu którego zorganizowała Poradnię Onkologiczną dla kobiet. Pracowała również w Poradni Ginekologicznej Bratniej Pomocy przy UMK. Wszędzie uchodziła za osobę oddaną swojej pracy i niezwykle skromną, np. odprawę emerytalną przekazała w całości na rzecz Centrum Zdrowia Dziecka.

W roku 1981 zamieszkała u rodziny w Bydgoszczy.

Przed wojną czynnie uprawiała sport – grała w tenisa i jeździła konno. Dużo czytała i była miłośniczką muzyki.

Zmarła 27 lutego 1983 r. w Bydgoszczy i została pochowana przy mężu, na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie.

Źródła: M. Łysiak, *Szkice biograficzne wojennego pokolenia lekarzy toruńskich 1939-1945*, Toruń 2001; akta akademickie w Archiwum Uniwersytetu Warszawskiego, sygn. WL/RP 1839; Archiwum Państwowe w Toruniu, zesp. AmT, D IV, sygn. 5945; *Sprawozdanie Okręgu Pomorskiego P.C.K. za rok 1932*, Toruń 1933; *Sprawozdania...* za lata 1936-1938; *Z dziejów Polskiego Czerwonego Krzyża na Pomorzu 1918-1938*, Toruń 1938; L. J. Welker, *To już tyle lat*, Toruń 2000; *Verzeichnis der Mitglieder der Heilberufe im Generalgouvernement*, Krakau (Kraków) 1944; Robotnik Pomorski, nr 348 z 22 XII 1946 i nr 209 z 12 VIII 1947.